

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

DAVID BALDACCI

ZIUA ZERO

editura rao

CAPITOLUL 1

Norul de cenușă care învăluia șoseaua îl făcu pe Howard Reed să oprească duba pe marginea drumului. Praful de cărbune îi invadase plămânii. Coborî din mașină și începu să vomite pe iarba îngălbenită și arsă. Tuși violent și scuipă de câteva ori, iar după câteva secunde își veni în fire.

Reed se urcă apoi în mașină și apăsă pe accelerator, pornind în viteză pe străzile întortocheate, pe care o mulțime de basculante se deplasau cu viteză redusă, împrăștiind în aerul din jur particule fine de arenit negru, ca niște confetti aprinse.

Aerul era încărcat, de asemenea, cu bioxid de sulf, pentru că lucrătorii dăduseră foc unui morman de deșeuri de cărbune, cum obișnuiau să facă în mod frecvent.

Elementele rezultate în urma arderii aveau să se ridice spre cer și să reacționeze cu oxigenul, formând trioxidul de sulf, apoi acesta urma să se concentreze în moleculele de apă pentru a crea un compus rezistent, care avea să cadă mai târziu înapoi pe pământ sub formă de ploaie acidă toxică.

Niciunul dintre acești compuși nu era benefic pentru siguranța mediului înconjurător.

Reed stătea cu mâinile încordate pe mecanismul special care ținea loc de volan, iar bătrânul său Ford Explorer, vechi de optsprezece ani, cu țeava lui zgomotoasă de eșapament și transmisia cu șocuri, înainta zdruncinându-se pe asfaltul crăpat.

Camioneta poștală era vehiculul său personal și fusese modificată astfel încât să-i permită să conducă de pe scaunul din

dreapta, pentru a livra corespondența direct în cutiile poștale din drumul său. Acest lucru era posibil – în parte – datorită unui dispozitiv care semăna cu o curea de antrenare a ventilatorului.

Dispozitivul îi permitea să conducă, să frâneze și să accelereze din partea dreaptă a mașinii. După ce devenise poștaș rural și învățase să conducă pe partea dreaptă a mașinii, Reed ar fi vrut să călătorească în Anglia ca să-și exerseze noile abilități pe șoselele de acolo, unde se circula pe stânga. El aflase că acest lucru data de pe vremea turnirurilor. Cei mai mulți oameni erau dreptaci, iar în Evul Mediu, orice cavaler voia să-și aibă sabia și lancea de turnir cât mai aproape la întâlnirea cu adversarul.

Soția lui îl făcuse idiot când auzise despre intențiile sale și îi spusese că avea toate șansele să sfârșească mort undeva pe pământ străin. Se mutase dincolo de munte – sau, mai bine spus, acolo unde fusese odinioară muntele, înainte ca Trent Mining și Compania de Exploatare să-l arunce în aer pentru a ajunge la bogatele zăcăminte de cărbune aflate la mare adâncime.

O mare parte din zonă arăta acum ca suprafața lunii – presărată cu cratere și deșertificată.

Era un proces numit „minerit de suprafață”. Lui Reed i se părea mai potrivit termenul „distrugere de suprafață”. Dar aceasta era Virginia de Vest, iar cărbunele reprezenta sursa principală de câștig în zonă, angajații din minerit având salarii foarte bune.

Așa că Reed nu făcea prea mare caz de faptul că locuința lui fusese invadată de cenușă zburătoare, provenită de la bazinele de stocare a reziduurilor, și nici că apa din fântână se făcuse neagră și mirosea a ouă putrede sau că aerul era zilnic amestecat cu elemente chimice care nu făceau bine ființelor umane.

El nu se plânga că mai rămăsese doar cu un singur rinichi sau că avea ficatul și plămânii afectați de aceste elemente atât de toxice.

S-ar fi considerat că avea ceva împotriva exploatareii cărbunelui și, prin urmare, împotriva slujbelor din zonă. Reed nu avea

nevoie de mai multe băți de cap. Avea destule. Întoarse mașina și porni pe o altă stradă, pentru ultima livrare din ziua aceea.

Era vorba despre un pachet pentru care avea nevoie de semnătura destinatarului. Înjurase atunci când îl văzuse printre plicurile pe care trebuia să le livreze.

O semnătură însemna, de fapt, că trebuia să interacționeze cu o altă ființă umană. Tot ce mai voia el acum era să dea fuga la barul Dollar, unde fiecare halbă de bere costa luna doar douăzeci și cinci de cenți.

Acolo s-ar fi așezat, ca de obicei, pe scaunul său înalt și uzat de la capătul tejghelei de mahon, încercând să nu se gândească la faptul că trebuia să se întoarcă acasă, la soția lui. Aceasta avea să simtă mirosul de alcool din respirația sa și era sigur că urma să-i țină o prelegere de vreo patru ore pe această temă.

Întră cu mașina pe o alee cu prundiș. Cartierul fusese desțul de drăguț pe vremuri – dacă ne-am referi la anii '50, desigur. Acum nu mai era însă la fel.

Pe stradă nu era nici țipenie de om. În curțile caselor nu se vedea niciun copil, de parcă ar fi fost ora două noaptea și nu două după-amiaza.

Într-o zi călduroasă de vară ca aceea, copiii ar fi trebuit să se joace de-a v-ați ascunselea sau să alerge pe lângă aspersoarele din grădini, stropindu-se cu apă.

Dar copiii nu se mai distrau așa, Reed știa foarte bine acest lucru. Ei preferau să rămână în locuințele lor cu aer condiționat, unde jucau tot felul de jocuri video – atât de violente și de sângeroase, încât Reed ajunsese să le interzică nepoților săi să mai aducă așa ceva în casă.

O mulțime de gunoaie și de jucării murdare din plastic stăteau aruncate prin curțile caselor. Rable ruginite mărcile Ford și Dodge erau abandonate pe platformele de beton.

Fațadele sărăcicioase ale caselor căzuseră pradă paragiunii – fiecare scândură trebuia vopsită, iar acoperișurile păreau gata să se prăbușească, de parcă Dumnezeu le-ar fi apăsât cu o mână uriașă și invizibilă, ca să se năruie mai repede.

Imaginea caselor era tristă, oarecum patetică, și îl făcea pe Reed să-și dorească berea aceea mai mult ca niciodată, pentru că și cartierul său arăta exact la fel.

Știa foarte bine că existau și câteva persoane privilegiate care făceau o avere din exploatarea cărbunelui, dar se părea că niciuna dintre acestea nu locuia în zonă.

Scoase coletul din coșul său de corespondență și porni încet către ușa casei.

Clădirea cu două niveluri și fațadă din PVC avea un aspect mohorât. Ușa din placaj de lemn era albă și plină de zgârieturi, fiind protejată la exterior de un strat subțire de sticlă. Veranda era prevăzută cu o rampă furniruită pentru accesul unui scaun cu rotile.

Tufișurile din fața casei crescuseră peste măsură, iar acum erau uscate; crengile lor apăsau fațada din plastic a casei, deformând-o. Pe aleea cu prundiș, în fața Fordului său negru, mai erau parcate două mașini: o dubiță Chrysler și un Lexus ultimul model.

Se opri câteva secunde ca să admire mașina japoneză. O astfel de bijuterie l-ar fi costat probabil salariul pe mai mult de un an de zile.

Atinse cu venerație caroseria vopsită în albastru metalizat. Observă o pereche de ochelari de soare clasici, tip aviator, agățați de oglinda retrovizoare interioară. Pe bancheta din spate a mașinii văzu o servietă și, lângă aceasta, o jachetă verde.

Plăcuțele de înmatriculare ale ambelor mașini erau din Virginia. Înaintă spre intrare, ocolind rampa, apoi urcă cele trei trepte groase și pătrate din beton ale verandei și sună la ușă.

Sonerie răsună prelung până afară. Așteptă. Zece secunde. Douăzeci. Era din ce în ce mai iritat. Sună apoi din nou.

– Bună ziua, am adus corespondența. Am un colet pentru dumneavoastră și trebuie să semnați de primire.

Vocea lui, păstrată intactă pe parcursul întregii zile, i se părea acum ciudată, de parcă ar fi auzit pe altcineva vorbind. Aruncă o privire către pachetul pe care-l ținea în mână.

Acesta era plat, lat de 20 de centimetri și lung de 27. Recipisa care trebuia semnată era lipită pe pachet.

Hai odată, e cald ca-n iad, iar barul Dollar mă strigă pe nume!

Se uită la numele scris pe colet și strigă:

– Domnul Halverson?

Reed nu-l cunoștea pe bărbat, dar își amintea numele acesta de la câteva livrări anterioare. Unii poștași din zonele rurale se împrieteneau chiar cu clienții lor. Reed nu fusese niciodată un astfel de poștaş. El voia doar să-și bea mai repede berea, nu avea chef de conversație.

Mai sună o dată, apoi bătu în geam – două bătăi rapide cu degetele îndoite.

Își șterse un strop de sudoare care începuse să i se prelingă pe ceafă și pe gâtul roșu – rezultat inevitabil al expunerii prelungite la soare lângă geamul deschis al camionetei poștale. Transpira abundent, iar sudoarea îi păta cămașa sub brațe.

Nu pornea aerul condiționat în mașină atunci când ținea geamul deschis. Benzina era destul de scumpă și nu-și permitea să o risipească.

Ridică vocea:

– Bună ziua. V-am adus corespondența. Am nevoie de o semnătură. Dacă pachetul ajunge înapoi la poștă, probabil că va fi mult mai dificil să-l obțineți.

Căldura aproape că făcea aerul să sclipească. Se simțea cam amețit. Era prea bătrân pentru asta.

Privirea lui se îndreptă din nou asupra celor două mașini.

Trebuia să fie cineva acasă. Se retrase din fața ușii și lăsă capul pe spate, privind în sus. Nu îl pândea nimeni de la ferestrele mansardei. Una era deschisă și, din această cauză, casa părea să-i facă semn cu ochiul. Bătu din nou în ușă.

În cele din urmă, auzi pe cineva apropiindu-se. Observă că ușa din lemn se întredeschisese puțin. Zgomotul ciudat al pașilor grăbiți deveni mai intens, apoi se opri. Reed era cam tare de urechi, altfel ar fi auzit pașii ușori și ciudați din interior.

– Poșta, am nevoie de o semnătură, strigă el din nou.

Își trecu limba peste buzele uscate. Parcă vedea deja berea de 25 de cenți în mâna lui. Îi simțea chiar și gustul. *Deschide naibii ușa, se gândi el.*

Strigă:

– Nu doriți pachetul?

Aș putea să plec și să nu mă sinchiesc de asta. Sau aș putea să-l arunc în râpă, cum am mai făcut de atâtea ori.

În cele din urmă, ușa din lemn se întredeschise. Reed împinse ușa din sticlă de deasupra și se apropie de prag ținând pachetul în mâna întinsă.

– Aveți un pix? întrebă el.

Când ușa se deschise mai mult, Reed clipi nedumerit. Nu era nimeni în prag. Ușa se deschisese singură. Apoi privi în jos. Un coliee miniatural îl privea din holul casei, adulmecând cu botul său lung și agitându-se de pe un picior pe altul. Era evident că reușise să deschidă ușa cu botul. Reed nu era genul de poștaș care ura câinii, ci dimpotrivă. Îi iubea. Avea și el două exemplare acasă.

– Salutare, amice, spuse el cu blândețe, ingenunchind. Ce faci?

Începu să scarpine câinele în spatele urechilor.

– E cineva acasă? Vrei să semnezi tu de primire?

Reed simți ceva ud pe blana câinelui și își retrase repede mâna, crezând că era urina animalului, dar când se uită în palmă văzu un lichid roșu și lipicios. Sânge.

– Ești rănit, băiete?

Examină câinele. Blana acestuia era murdară de sânge, dar nu se vedea nicio rană.

– Ce naiba? murmură Reed.

Se ridică în picioare și puse mâna pe mânerul sferic al ușii.

– Hei, e cineva acasă? E cineva?

Aruncă o privire în spate, neștiind ce ar trebui să facă.

Se uită apoi în jos, spre câine; acesta îl fixa neliniștit, cu o privire abătută. Și mai era ceva extrem de ciudat. Câinele nu

lătrase deloc. Dulăii lui ar fi trezit un cartier întreg dacă s-ar fi apropiat cineva de ușa locuinței sale.

– Drace, șopti Reed îngrijorat. Alo! rosti cu voce tare. Sunteți în regulă?

Se strecură în hol. Era teribil de cald. Nasul i se încreți din cauza mirosului neplăcut. Dacă nu ar fi fost obișnuit cu tot felul de substanțe toxice care-i provocau alergii, mirosul i s-ar fi părut de-a dreptul insuportabil.

– Alo! Câinele dumitale are sânge pe blană. E totul în regulă?

Mai înaintă câțiva pași, cercetă cu privirea micul vestibul, apoi aruncă o privire după colț, într-un living cu care se continua holul.

O secundă mai târziu, ușa din lemn de la intrare se deschise brusc și se trânti de peretele interior, mânerul sferic făcând o gaură enormă în tapet. Ușa din sticlă fu împinsă în lături atât de tare, încât se izbi de stâlpul metalic din partea stângă a verandei și se făcu țândări.

Howard Reed făcu un salt din capul treptelor și ateriză în praful din fața casei. Călcâiele i se înfipseră în țărână, apoi i se făcu greață și se cutremură din tot corpul. Căzu în genunchi, vomitând tot ce-i mai rămăsese în stomac. Apoi se ridică și porni împleticindu-se spre camioneta sa, tușind și urlând îngrozit, ca un om cuprins brusc de o criză de nebunie.

Și chiar așa era.

Reed Howard nu avea să mai ajungă la barul Dollar în ziua aceea.

CAPITOLUL 2

John Puller privea pe fereastra avionului spre panorama oferită de statul Kansas, care se întindea câteva mii de metri mai jos. Până la aterizarea pe pista aeroportului KCI¹, avionul trecuse pe deasupra statului Missouri spre vest, intrând apoi în spațiul aerian al statului Kansas. Pilotul făcea o serie de viraje și de întoarceri către statul „Arată-mi”² înainte de a ateriza.

Avionul zbura acum pe deasupra unei proprietăți federale. În acest caz, proprietatea federală era o închisoare sau, mai bine spus, câteva închisori – atât federale, cât și militare. La câteva mii de metri mai jos, câteva mii de deținuți stăteau în celulele lor și meditau la faptul că-și pierduseră libertatea, mulți dintre ei pentru totdeauna.

Miji ochii, punându-și mâna pavază în dreptul frunții ca să blocheze lumina orbitoare a soarelui. Treceau acum pe deasupra vechiului USDB³ sau închisoarea militară Fort Leavenworth, cunoscută și sub numele de „Castelul”.

De mai bine de o sută de ani, aici erau închiși cei mai periculoși criminali de război. Cu toate că vechiul Castel arăta ca o fortăreață medievală din piatră și cărămidă, noul sediu al USDB părea mai degrabă un colegiu comunitar. Bineînțeles, asta până când observai cele două garduri identice, înalte de patru metri și jumătate care împrejmuiau clădirea.

¹ Kansas City International (n.tr.)

² Missouri (n.tr.)

³ United States Disciplinary Barracks (n.tr.)

Închisoarea federală Leavenworth pentru civili se afla la o distanță de șase kilometri spre sud de Castel. La USDB erau închiși numai bărbați. Femeile din cadrul Forțelor Armate erau închise la baza navală din San Diego. Deținuții de aici fuseseră condamnați de Curtea Marțială pentru încălcarea Codului Justiției Militare. La USDB erau închiși doar prizonierii care fuseseră condamnați la peste cinci ani sau cei care reprezentau un pericol pentru securitatea națională.

Securitatea națională.

Acesta era motivul pentru care John Puller se afla acolo.

Trenul de aterizare coborî, iar avionul ateriză pe pista aeroportului din Kansas City, rulând lin pe asfalt. Trezeci de minute mai târziu, Puller se urcă în mașina pe care o închiriasse și părăsi aeroportul îndreptându-se direct către vest, spre Kansas.

Aerul era fierbinte, fără pic de vânt, iar dealurile se profilau în zare verzi și unduioase. Puller nu deschise aerul condiționat din mașină. Prefera aerul pur, fie acesta fierbinte sau nu.

Puller avea o înălțime de un metru nouăzeci și trei în picioarele goale și cântărea 105 kilograme. Știa acest lucru pentru că Armata Statelor Unite ale Americii – instituția pentru care lucra – se pricepea foarte bine să-și măsoare angajații. Potrivit standardelor armatei privind greutatea ideală în funcție de înălțime și vârstă, la cei trezeci și cinci de ani ai săi ar fi trebuit să aibă cu vreo cinci kilograme mai puțin. Dar nicio persoană care l-ar fi privit nu s-ar fi gândit la acest lucru. Dacă exista un gram de grăsime pe corpul său, cineva ar fi trebuit să-l caute cu microscopul.

Era mai înalt decât majoritatea infanteriștilor, dar și decât ceilalți ofițeri de elită ai armatei în subordinea cărora lucrase. Acest lucru avea atât avantaje, cât și dezavantaje.

Mușchii săi erau lungi și subțiri, iar brațele și picioarele sale, deosebit de rezistente, prezentau avantajul unei forțe extraordinare. Partea proastă era că reprezenta o țintă mult mai vizibilă decât un infanterist de rând. În colegiu fusese un